

שלמה הילל:

„יכולה להיות נזיפה, הם לא בית-מישפט!“

תארו לעצמכם שח"כ מרדכי וירשובסקי, למשל, היה כנס לחדר-העיתונות בכנסת ופגש שם את הכתב אמנון נדב, למשל. תארו לעצמכם שוירשובסקי היה חושב כי הכתב עושה לו איזה שהוא עוול, ולכן היה מתקיף אותו וצועק לעברו, בין שאר הקללות, גם „יא פרענק מלוכלך!“ מה היה קורה כאן? העיתונות היתה משתוללת. היו מראיינים עשרות אישים, עושים סיקריר-רחוב, למערכות היו מגיעים אלפי מיכתבים של מיזרחיים נעלבים. כל שר וכל חבר-כנסת היה מביע בקול רם את הזדעזעותו העמומה. היו מאלצים אותו לבקש סליחה ומחילה מהכתב, מכל המיזרחיים בארץ ובגולה ומכל קרוביהם וידידיהם. היה לוקח חודש לפחות עד שהעניין היה יורד מסדר היום שלנו. לעומת זאת, כשח"כ צ'רלי ביטון אומר לכתב קול ישראל, חיים זיסוביץ, „יא אשכנזי מלוכלך“, מביאים את שניהם לערב חדש, שם אומר ביטון בקול ענות-חלושה סליחה והעניין נגמר.

גבירותיי ורבותיי, בני כל העדות, אם זאת לא אפליה גזענית מנועילה, מה זה? שאלתי את יו"ר הכנסת, שלמה הילל, יליד עיראק, איך הוא רואה את העניין, ומה הוא מתכוון לעשות.

הכנסת

אני רואה את העניין בחומרה רבה. מה שאני יכול לעשות במיסגרת האפשרויות העומדות לרשותי, זה לפנות לוועדת האתיקה, שהם יבדקו את העניין וינקטו נגד ח"כ ביטון את האמצעים העומדים לרשותם. כל זה, כמובן, אם יוכח שאכן הוא אמר את מה שאמר.

● **הוא לא הבחיש את זה בטלוויזיה, לכן אין כאן יוכוח על הדברים.**

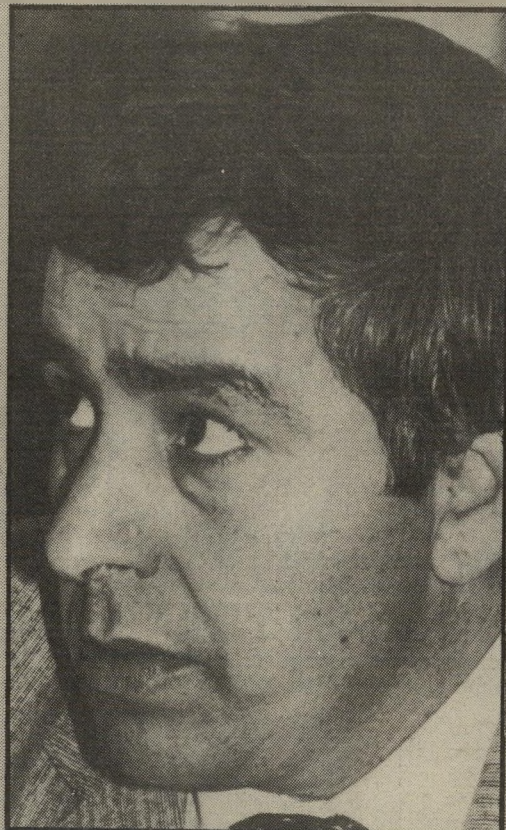
טוב, אני בכל אופן צריך לשמוע את זה ממנו, וגם ועדת האתיקה תרצה לשמוע ממנו.

● **מה האמצעים העומדים לרשות ועדת-האתיקה?**

יכולה להיות נזיפה גלויה, או משהו כזה. הרי הם לא בית-מישפט.

● **כלומר, במקרה-הגרוע צירלי ביטון יינזף בצורה גלויה?**

אפשר, כמובן, גם לפנות למיטרה ולהגיש תלונה, אבל אני לא יודע מה תהיה התועלת בכך. (דניאלה שמי)

שאול עמור:

„תהליך של מפא"יזציה עובר על תנועת-החרות!“

אריאל שרון עשה זאת. הוא הצליח לכנס בגני-התערוכה בתל-אביב מיני-ועידה. ליד שולחנות ערוכים, באולם הגדול, התכנסו צירי תנועת-החרות ופעיליה. על הבימה הנעימה למוזמנים זמרת צעירה בגיטרה. ראשי-סניפים, ראשי מועצות מקומיות ועיריות, חברי-כנסת והרבה הרבה עסקנים היו שם.

פגשתי שם גם את שאול עמור, ראש המועצה המקומית מידל-העמק.

שאלתי אותו מה הוא עושה כאן בכינוס של מחנה-שרון.

כאתי לכאן כדי להראות לכלם שנמאס לי, כמו לרבים אחרים בתנועת-החרות, מן הקיפאון השורר בתנועה. קיפאון הגורם לאובדנה של תנועת-החרות. אני, כמו רוב חאנשים כאן, בא לשמוע על תיקוה ועל כשורה לחידוש הפעילות התנועתית.

● **אבל אתה ממחנה דריד לוי, וכאן שרון מציג את כוחו?**

אני לא ממחנה דריד לוי, ולא עברתי מחנות. מעולם לא הייתי

מיפלגות

מזוהה עם מחנה. אני חושב שאם לא יחולו המחנות בתנועת-החרות, תחולל התנועה.

● **אתה מזוהה כאן צירי-ועידה?**

אני מזוהה גם צירים וגם פעילים. למען האמת, ראיתי כאן הרבה מאוד צירים. ולא רק ממחנה שרון.

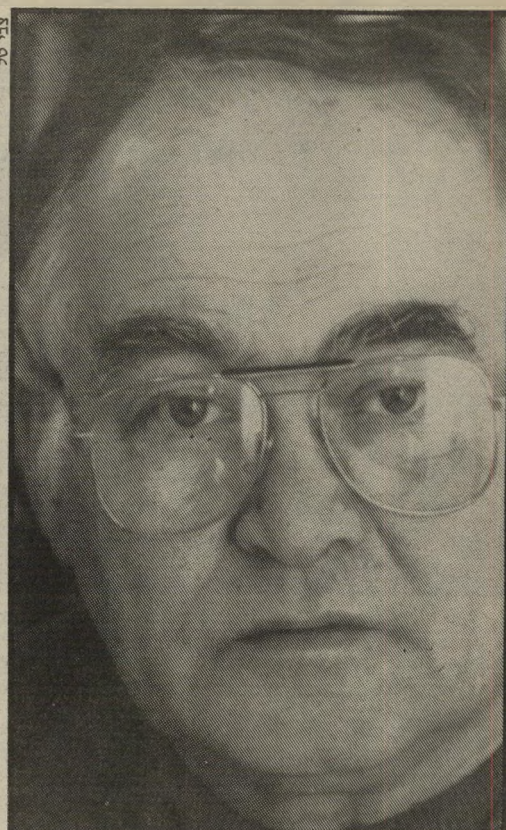
● **האירוע הזה יקרב, לדעתך, את כינוס הוועידה?**

אני חושב שהוא בתחילת יהיה קטליזטור למנהיגי התנועה להזדהו ולהכריע. גם אם לא יהיה קונסנזוס בין ארבעת המחנות, יש להתכנס כבר בחודש הקרוב לוועידה.

● **ומה יהיה בה?**

אם שואלים אותי, או אסור שיהיו בה נאומים, ולא בימות. צריכים לבוא לכאן, לגני התערוכה, להציב קלפיות בלי מיקרר פנים, ולקבל הכרעות.

זה הזמן, לדעתי, לעצור את התהליך של המפא"יזציה, העובר על תנועת-החרות. בגלל ריב מחנות נפל המערך, ועלינו להיזהר שלא נגיע לאותו המצב. תהליך המעבר מאידיאולוגיה לכיסאולרי גיה בתנועת-החרות מפחיד אותי! (רונית אנטלר)

אריה גלוברזון:

„החידקים מצויים בקטעים רבים של המערכת!“

לפני יותר מחודש פירסם הפרופסור אריה גלוברזון מאוניברסיטת תל-אביב מחקר על משכורתם של בכירי הבנקאים בארץ.

בעיקבות הפירסום קמה צעקה ציבורית, שגוועה מהר מאוד. העניין הגיע גם לוועדת-הכספים של הכנסת, וגם שם היו חברים שלא התייחסו למחקרו של גלוברזון ברצינות הראויה.

עם פירסום הפנסיה העצומה שארנסט יפת זכה לה, פניתי לפרופסור גלוברזון שנית.

● **איך אתה מרגיש, כמו שהיה הראשון שפוצץ את פרשת שכרם המופלג של מנהלי-הבנקים?**

ההרגשה שלי היא של דיכאון. דיכאון עליך שבחברה הישראלית צריכים היום הרבה מאמץ והתמדה כדי להביא למודעות לאמיתות, ומצד שני למען להביא לשיפור החברה.

● **איך היתה ההרגשה נוכח ההשמצות האישיות על טיב המחקר שלך?**

אישית לא נפגעתי. לדעתי, ההשמצות היו בעצם ניסיונות-תגוננות של אינטרסנטים למיניהם. אחת הרכים המקובלות בעולם הפוליטיקה והעסקים היא להפיש דרכים לביטול חומרת הנושא עליידי ניסיון של פגיעה באדם עצמו, ובדרך זו לפגוע בממצאיו.

● **למה, לדעתך, לא קיבלו את מימצאך מייד?**

מפני שהמערכת הממסדית הוכיחה בשנים האחרונות שאין

פרשת יפת

לה שום נכונות לטפל ברצינות בבעיות-יסוד של החברה והמשק הישראלי.

● **ממה זה נובע?**

מזה שקרוב לוודאי מצויים החידקים בקטעים רבים של המערכת, וכולם אומרים מוטב שתזוק ולא לעורר אותם.

● **וכך פעלה, לדעתך, ועדת-הכספים?**

ההרגשה שלי בוועדת-הכספים היתה שאני מטריד את מנוחתם של חברי-הוועדה. חלק מן האנשים היו באמת אסירי-תורה, וציפו לעזרה להם ולנושא, כדי לטהר קצת את מה שהתרחש בנושא הבנקאות. היו גם מי שניסו בכל כוחם לחוץ עליי שאספק להם נתוני-רכילות, זו לא היתה כוונתי. והיתה גם קבוצה, אומנם קטנה-יחסית, שמשום מה לא היה לה נוח מבחינות שונות — חברתיות, עיסקיות ואולי פוליטיות, שיטפלו בנושא.

● **יש לך ציפיות, אחרי פיצוץ פרשת-השבר?**

הציפיה היחידה שלי היא שאירוע זה לא בלבד שיועז כפי שעשה, אלא יביא לשיפור ולטיהור מערכות ציבוריות ונתמכות בישראל. (רונית אנטלר)